

כניסת השבת - 18.56
יציאת השבת - 20.09
רבנו תם (72 דקות זמניות) 20.50
(אופק חדרה)

מתוק מדבש

שנה שישית - גיליון 242
פרשת אמור תש"פ

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א
פגמתי הכנסת 'פית יוסף' ו'יוסף' פצלת אלה
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

יום שישי בשעה 17.00 ישודר ב'קול הלשון'
איייה שיעור על הפרשה.
(להאזנה 03-6171111 לחצים כוכבית
ובחרים את השיעור)

שבת - שיעור בשעה 17.00
מנחה בשעה 17.30 ב'הכניס' בית יוסף
פרוכים הפאים פעם ה'...

וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו (כב', כט')

כיצד יכול יהודי להודות לבוראו? הרי מה שתעשה לא יהיה אפילו פרומיל של התשלום לקב"ה וכמו שאומר דוד המלך 'מה אשיב לה' כל תגמלוהי עלי...'. והתשובה היא, התשלום לה' הוא ע"י ביטול הרצון שלנו מפני רצונו, בכל פעם שאתה מכניע את תאוותך כי הדבר אסור, זהו קרבן בבחינת 'אישה ריח ניחוח לה'...'. וזה שאומר הפסוק 'וכי תזבחו זבח תודה לה'...'. אם תרצה להודות לה' על כל מה שהוא מעניק לך, איך תעשה זאת? ע"י 'לרצונכם תזבחו' תזבחו לה' את רצונותיך, בכל מעשה שאתה עומד לעשות תשאל רגע את עצמך 'האם ה' מרשה?' 'האם הדבר מותר?' וזהו 'קרבן התודה' הגדול ביותר...
מתוק מדבש!

בחודש השביעי באחד לחודש... כל מלאכת עבודה לא תעשו (כג', כד'-כה')

בפרשת המועדות חוזר על עצמו הציווי 'כל מלאכת עבודה לא תעשו' כמה פעמים. הסבר נפלא הובא בשם רבי יהונתן אייבשיץ זיע"א: הקדמה: בתפילת ראש השנה אנו אומרים 'אם כבנים רחמנו כרחם אב על בנים, אם כעבדים עינינו לך תלויות עד שתחוננו ותוציא לאור משפטנו' מעלת הבן היא עצומה ממעלת העבד, הבן בוטח ברחמי האב עליו ואילו העבד עיניו נשואות אל אדונו בתקווה שיתרצה אליו ברחמים. וכיצד ניתן להבחין בין 'בן' לבין 'עבד'? התשובה מובאת בגמרא (בבא בתרא י', א'): 'בזמן שאתם עושים רצונו של מקום אתם קרויים בנים ובזמן שאין אתם עושים רצונו של מקום אתם קרויים עבדים' ולכאורה גם עבד משמש את אדונו ומה ההבדל? ויש לומר כי עבד ממלא את הוראותיו של אדונו, אבל רק בן מרגיש צורך לעשות את רצונו של אביו וגם אם הוא לא ביקש ממנו כלום. וזה שאומר הפסוק 'כל מלאכת עבודה לא תעשו', בימי החגים (ובכלל) אנו צריכים להיזהר שלא לעבוד את ה' כעבדים שרק מקיימים הוראות אלא כבנים אהובים' שמתרפקים ונהנים מהקירבה לאביהם האהוב וכך זוכים לרחמי אב על בנים. **מתוק מדבש!**

ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא (כב', ז')

מסכת ברכות נפתחת במילים 'מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכוהנים נכנסים לאכול בתרומתן...'. מדוע צוין זמן חיוב קריאת שמע בערב דווקא ע"י אכילת הכוהנים בתרומתן? מתרץ נפלא בעל ה'אבני נזר' זיע"א (וכל מאמינים) כהן שנטמא וטבל עדיין לא נטהר אלא רק לאחר 'הערב שמש' שנאמר 'ובא השמש וטהר' וכך גם בעניין 'קריאת שמע', כאשר יהודי קורא קריאת שמע בבוקר הוא למעשה טוען את עצמו בעול מלכות שמים. ובא התנא ללמדנו כי הטענה זו אינה נצחית, אלא מיד עם צאת הכוכבים עליך לשוב ולהטעין את עצמך מחדש בקבלת עול מלכות שמים. ולכן נקטה המשנה דווקא את הדימוי הזה. **מתוק מדבש!**

אמור אל הכהנים בני אהרון... לנפש לא יטמא בעמיו (כא', ח')

מדוע נאמר 'אמור אל הכהנים בני אהרון'? הסביר הגאון רבי יצחק אלחנן זצ"ל: המילים 'בני אהרון' מהוות מסר חשוב שעל הכהנים ללכת בדרכו של אהרון הכהן שהיה 'אוהב שלום ורודף שלום'. יחד עם זאת קיימת כאן סכנה, שמא ע"י הרדיפה אחר השכנת השלום וריצוי הבריות עלול הכהן לטמא את עצמו למת וכדו', לכן מזהירה התורה 'לנפש לא יטמא בעמיו'. והמסר הזה נוגע לכולם, כל יהודי מצווה על 'קדושים תהיו' ומאידיך על 'ואהבת לרעך כמוך' ועליו לחבר את עצמו לכלל ישראל. אבל ברגע שהחיבור עלול לסכן את קדושתך כיהודי עליך לדבוק בציווי של 'קדושים תהיו' ולא להתחבר לזולת ע"י פגימה בקדושתך. **מתוק מדבש!**

וקדשתו כי את לחם א-לוקיך הוא מקריב קדוש יהיה לך (כא', ח')

ונראה לכאורה שיש כאן כפילות מיותרת 'וקדשתו' וגם 'קדוש יהיה לך'? הסבר נפלא ראיתי בספר 'אהל משה': הקדמה: לכוהנים היה תפקיד כפול, מצד אחד הם מורי ההוראה לעם ישראל שנאמר 'ורו משפטין ליעקב ותורתך לישראל' ומאידיך תפקידם לברך את עם ישראל ומברכתם אנו זוכים לברכות בגשמיות. וכך גם בעניין תלמידי חכמים עליהם נאמר (ברכות מב', א') 'תיכף לתלמיד חכם ברכה' כי הצמוד לתלמידי חכמים זוכה ללמוד ממנו תורה ומצוות ומאידיך מברכתו של התלמיד חכם האדם זוכה לברכה גשמית. וזה שאומר הפסוק 'וקדשתו' את הכהן ואת התלמיד חכם ומדוע? ראשית 'כי את לחם אלוקיך הוא מקריב' שעל ידו אתה זוכה לברכה גשמית כדוגמת הלחם. ובנוסף 'קדוש יהיה לך' שעל ידו אתה לומד כיצד להתקדש באמצעות לימוד התורה וקיום המצוות. **מתוק מדבש!**

ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא (כב', ז')

מסכת ברכות נפתחת במילים 'מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכוהנים נכנסים לאכול בתרומתן...'. מדוע צוין זמן חיוב קריאת שמע בערב דווקא ע"י אכילת הכוהנים בתרומתן? מתרץ נפלא בעל ה'אבני נזר' זיע"א (וכל מאמינים) כהן שנטמא וטבל עדיין לא נטהר אלא רק לאחר 'הערב שמש' שנאמר 'ובא השמש וטהר' וכך גם בעניין 'קריאת שמע', כאשר יהודי קורא קריאת שמע בבוקר הוא למעשה טוען את עצמו בעול מלכות שמים. ובא התנא ללמדנו כי הטענה זו אינה נצחית, אלא מיד עם צאת הכוכבים עליך לשוב ולהטעין את עצמך מחדש בקבלת עול מלכות שמים. ולכן נקטה המשנה דווקא את הדימוי הזה. **מתוק מדבש!**

נעשה אדם נאמר בעבורך... (לקראת הילולת הרשב"י)

על רבי שמעון בר יוחאי זיע"א נאמר הפסוק (בראשית א', כו) 'נעשה אדם בצלמנו כדמותנו' וכפי שמובא בגמרא (סוכה מה' ב') אמר חזקיה ואמר רבי ירמיה משום רשב"י 'ראיתי בני עלייה והם מועטין, אם אלף הם אני ובני מהם, אם מאה הם אני ובני מהן, אם שנים הם אני ובני הם' ומובא בזהר כי רבי יהודה כינה את רבי שמעון 'שבת' שכל ששת הימים מתברכים בזכותו שנאמר קודש לה' מה שבת קודש לה' כך רבי שמעון קודש לה'... וכתב הגאון הרב אליהו בקשי דורון זצ"ל: שיטת רבי שמעון היא 'והגית בו יומם ולילה' שעל האדם לעסוק רק בתורה. וכמו שבשבת קודש לא עוסקים כלל במלאכה, כך רבי שמעון התנזר כליל ממלאכה ועסק רק בתורה.

זכותו מן עשרת אלפים

רציון וסיפור - הענה פרטית

המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לא-לוקים אני ה' (כב' לג')

רש"י: המוציא אתכם - על מנת כן. אני ה' - נאמן לשלם שכר מה התכוון רש"י באומרו על מנת כן? ויש לומר כי כל תכלית שעבוד מצרים הנורא והוצאת עם ישראל בניסים גלויים הייתה להגיע לתכלית של 'להיות לכם לא-לוקים' שכולכם תתחברו לידעה כי ה' הוא הא-לוקים ואנחנו עבדיו ועושי רצונו בלבד. וכאשר תחיו כך תזכו לאני ה' - נאמן לשלם שכר. השבוע עם ישראל חוזרים לשגרה... האם זה טוב או רע? ובכן, יקירי התשובה תלויה בנו ובמעשינו... אם אחרי הקורונה נחיה את חיינו בלי התחזקות באמונה ובקיום המצוות ונשאיר באותה 'בלטה' שבה עמדנו טרום ימי הקורונה הרי שזה רע מאוד... כי הרי הקורונה לא הגיעה סתם כך... הקב"ה שלח אותה כדי לאותת לנו ולחבר אותנו אליו. ומאידיך, אם נתחזק בעקבות הקורונה באמונה ובשמירת המצוות נהפוך את הקורונה לדבר טוב. ואז נזכה להבטחה: אני ה' - נאמן לשלם שכר.

ובעניין זה אבקש לשתף את הקוראים היקרים בסיפור אישי של השגחה פרטית: תקופת הקורונה הייתה (ועודנה) תקופה מאוד לחוצה. השיא היה בתקופה שלפני חג הפסח, המשק נסגר, גורשנו מבתי הכנסת לתפילות בבתיים, ההכנות לפסח היו מלוות בחשש שלא נידבק בנגיף חלילה, כל טלפון לא מזוהה היה חשוד שאולי זה ממשרד הבריאות, עם הנחייה להיכנס לבידוד היות ושהינו בקרב חולה מאומת במהלך אחת היציאות שלנו לקניות וכיו"ב. בשיעורים ובגיליון (ויקרא) דלינו ממקורות חז"ל עצות כיצד להינצל מחולי המגיפה. בין היתר הבאנו את המעשה המובא בגמרא (תענית כא', ב'): במחוז סורא שבבל הייתה מגיפה (דבר) ורק בשכונה שבה גר רב (גדול אמוראי בבל) לא הייתה מגיפה. כולם חשבו כי הזכות של רב היא זו שהצילה מן המגיפה. והראו להם בחלום כי אמנם

זכותו של רב היא גדולה, אך מה שהציל אותם זו זכותו של יהודי שהיה משאיל כלי חפירה לצורך חסד של אמת (קבורה) ובזכותו ניצלה כל השכונה. ולכן יעצנו לכולם להרבות במעשי חסד (גם מתוך הבתים): חסד עם בני ביתנו בעזרה הדדית ובעידוד. טלפונים וחזקת אנשים בבידוד וחולים ועוד כיו"ב... וכך אכן השתדלנו לעשות בביתנו.

יום אחד נודע לי על חבר ירא שמים שחלה ונמצא בבית חולים (ולאחר מכן עבר למלונת) התקשרתי אליו מידי פעם, שאלתי בשלומו והצעתי את עזרתנו לו ולמשפחתו ששהתה בבידוד בכל הנדרש, ואף שלחנו להם ספרי קריאה לילדים.

ברוך ה' הוא החלים וחזר בשלב מסוים לביתו. ביום שני י' באייר חזרתי לעבודתי בסיעתא דשמיא, בסוף יום העבודה חזרתי לביתי ואז גיליתי כי תעודת הזהות שלי נעלמה... ניסיתי לחפשה בבית אך לא מצאתי. עברתי על כל מסלול ההליכה שעשיתי מהבוקר אך לא מצאתי. למחרת התקשרתי למשרתת חדרה (כי ע"פ החוק על המוצא להעביר את התעודה למשטרה) אך נאמר לי כי לא נמצאה התעודה.

קראתי את הסגולה 'אמר רבי בנימין'... והשלכתי את יהבי על ה' יתברך מתוך אמונה ובטחון שהכל לטובה ובמקביל נערכתי להודיע לרשות האוכלוסין על אובדן וביטול התעודה ולשלם 120 ₪ על הנפקת תעודה חדשה אך התברר כי עדיין אין קבלת קהל עד להודעה חדשה. למחרת חזרתי לעבודה והנה לאחר כמה שעות קיבלתי טלפון מביתי והודיעו לי כי התעודה נמצאה והושבה לביתי. ומי מצא אותה? אשתו של אותו חבר שחלה בקורונה והחלים...

כאשר התקשרתי להודות לאותו חבר התבררה לי עוצמת ההשגחה הפרטית, האישה נכנסה 'במקרה' להטעין את כרטיס ה'רב קו' במשרד התחנה המרכזית בחדרה וזאת כיוון ש'במקרה' לא היה ניתן להטעין ע"י המכונות האוטומטיות.

ואז פונה אליה הפקיד ושואל: 'סליחה, מישהו מצא כאן בתחנה תעודת זהות של אדם חרדי, תראי אולי אתם מכירים אותו?' הוא מראה לה את התעודה והיא אומרת לו 'בוודאי שמכירים' וכך חזרה אלי התעודה.

אמנם יתכן שהתעודה הייתה מגיעה אלי בדרך אחרת אם הפקיד היה מוסר למשטרה וכיו"ב... אבל אני נפעמתי מעוצמת ההשגחה הפרטית וצירוף המקרים המדהים. שדווקא אותה משפחה שאיתם גמלנו חסד היא זו שנשלחה כדי להחזיר לנו בחסד.

אחים יקרים! אין עוד מלבדו ואפס זולתו... הקב"ה הוא המנהיג של כל העולם והוא שמסובב ומשגיח באופן פרטי על כל אחד ואחת. זו הייתה תכלית 'יציאת מצרים' וזו היא תכלית יציאתנו מן ה'קורונה'.

אם נשכיל להתחזק באמונה ובקיום המצוות לא נצטרך עוד 'קורונה' ולא נצטרך עוד איתותים מלמעלה.

ה' יזכנו, אמן! שבת שלום ומבורך!

לעילוי נשמות: אבי מורי ממוס בן גזרה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטשה ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל / מימון ספירו בן מזל טוב ז"ל רחל (רשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

לרפואת כל חולי עם ישראל. להצלחת כל התורמים לעלון הקדוש ובהם: דקל מלכה - להצלחה כללית / אורי ישראל - רפואה שלימה / סוזן בת ימנה - רפואה שלימה / אהרון בן מסעודה - רפוש / וכל התורמים בעילום שם